

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Nellemann): Paa Medforslagsstilleres og egne Vegne skal jeg hermed tillade mig at forelægge Tinget et Forslag til Lov om Inddrivelse af ubestridte Fordringer og om Eksekution af Forlig i visse Tilfælde. Dette Lovforslag kan i alt Fald kun for en ringe Del betragtes som et Brudstykke af Forslag til Lov om Rettens Pleje, idet det af dette Forslag kun optager en eneste Bestemmelse, nemlig den sidste Paragraf, hvorimod det øvrige af Lovforslaget, som vel maa anses for Hovedsagen, er nyt, lige saavel i Forhold til det foreliggende Forslag til Lov om Rettens Pleje som i Forhold til den gældende Ret. Det er i begge Henseender lige nyt, eftersom der hverken i den gældende Ret eller i Lovforslaget om Rettens Pleje findes Bestemmelser gaaende ud paa at sikre en let Inddrivelse af ubestridte Fordringer. Forslaget er i øvrigt saaledes indrettet, at det uden mindste Vanskelighed kan passes ind i den gældende Ret, det vil sige uden at fremkalde nogen som helst Inkonsekvens eller Forvirring. Det kan ogsaa med Lethed indpasses i det foreliggende Lovforslag om Rettens Pleje, thi dets Bestemmelser om Udpantning ere ganske de samme som den gældende Rets, naar man bortser fra det Spørgsmaal, om Fogden skal være juridicel eller administrativ Embedsmand.

Vi have tilladt os at ledsage Forslaget med nogle Bemærkninger, som i alle Tilfælde i Korthed ville give Oplysning om de enkelte Bestemmelers Motiver. Som det vil ses, gaar Forslaget ud paa at aabne en Adgang til at inddrive ved Udpantning Fordringer lydende paa en bestemt Pengesum af ikke over 1,000 Kr., naar disse Fordringer ikke bestrides. Der kan jo altid være Spørgsmaal om, hvor Grænsen bør sættes. Vi have ment at maatte sætte den ved 1,000 Kr., fordi ogsaa Fordringer paa op mod dette Beløb kunne have Krav paa at inddrives paa den her foreslaaede lettere Maade. I den tyske Proceslov, hvor man har noget tilsvarende, er der ingen Grænse opefter, idet man formodentlig har ment, at naar en Fordring er ubestridt, kan det være det samme, om den er stor eller lille. Der kunde ogsaa være Spørgsmaal om at fastsætte en Tidsgrænse, saaledes som foreslaaet i det Andragende, der blev vedtaget paa Retsbetjentmødet. Der er foreslaaet en Tidsgrænse af 2 Aar. Vi synes dog ikke, der er nogen tilstrækkelig Grund dertil, thi naar Fordringen er ubestridt, kan det ikke komme i Betragtning, om den er ældre eller yngre. Skulde

man imidlertid anse det for rigtigt at sætte en saadan Tidsgrænse, er det en Ændring i Lovforslaget, som meget let lader sig udføre. Betingelsen for, at Loven i det hele taget kan komme til Anvendelse paa en Fordring, er, at denne lyder paa en bestemt Pengesum, og den er uanvendelig, naar Fordringens Fyldestgørelse kun kan kræves mod en Modydelse, eller naar den i næste Paragraf omtalte Kendelse ikke kan forkyndes paa den i Loven af 11. April 1890 § 3, 1ste Stykke, omtalte Maade, altsaa ikke kan forkyndes for vedkommende personligt eller paa hans Bopæl, Kontor osv. for andre, som der ere til Stede, og som maa antages at gøre ham bekendt med det stedfundne. Det er nemlig, som det vil fremgaa af det følgende, som jeg straks skal komme til, af stor Vigtighed, at der haves Vished for, at den paagældende virkelig har haft Opfordring til at erklære sig om, hvorvidt han vil bestride Fordringen eller ej. Og dertil kræves det, at det er sikkert, at han har faaet Underretning om, at en saadan Fordring agtes inddreven hos ham, men det kan ikke godt siges at være Tilfældet, naar han indkaldes enten ved offentlig Stævning i Aviserne eller Stævningen forkyndes i Udlandet. I begge disse Tilfælde forekommer det os, at man ikke har tilstrækkelig Garanti for, at det virkelige kommer til hans Kundskab, at Fordringen vil blive inddreven. Hvad Fremgangsmaaden angaar, have vi ment, at det er nødvendigt, at det Spørgsmaal, om vedkommende vil bestride Fordringen eller ikke, maa bringes paa det rene før Udpantningen. Thi dersom Forholdet ikke ordnes saaledes, vil Følgen let blive, at der hvert Øjeblik maa foretages forgæves Forretninger, idet Rekvirenten og Fogden først, naar de indfinde sig hos Rekviritus eller Skyldneren, faa at vide, at han vil gøre Indsigelse mod Fordringen, hvorved der spildes baade Tid og Penge. Vi have tænkt, at denne Vanskelighed vil kunne løses paa den Maade, at den, der forlanger Udpantning anvendt, henvender sig med sit Forlangende til Fogden, der saa efter at have undersøgt, om Kravet ifølge sin almindelige Beskaffenhed egner sig til at inddrives paa denne Maade, ligesom ellers i Udpantnings-Tilfælde, afsiger en Kendelse om, at Fordringen kan inddrives ved Udpantning. Og denne Kendelse bliver da at forkynde for Debitor, der derefter inden en vis Frist har at anmelde for Fogden, om han agter at bestride Fordringen eller ej. Anmelder han,